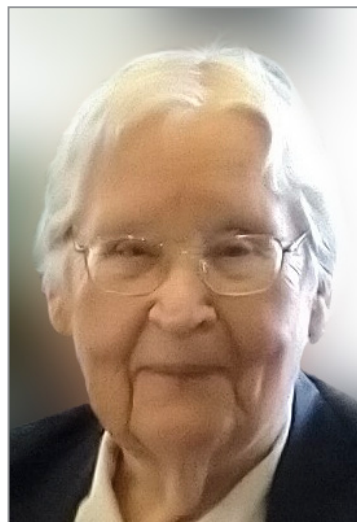

Na bijna 50 jaar als missionaris te hebben gewerkt, keerde Theresia voorgoed terug naar Nederland in 2006. Ze ging wonen in het Regiohuis in de Bernardstraat in Boxtel. Zes jaar later verhuisde ze naar de Molenwiek, waar ze overste van de gemeenschap werd. In 2016 ging ze met een aantal medezusters naar verzorgingshuis Molenweide, het huidige Wereldhuis. Hier woonde ze in alle tevredenheid en bleef ze zich als overtuigd missionaris inspannen voor vluchtelingen en alle andere mensen om haar heen. Onze Attje was een lieve graag geziene zuster die haar roeping constant trouw is gebleven en zich dankbaar geïnspireerd wist door de Heilige Geest. Na een terminale ziekte is ze nu waar ze wezen wilde, namelijk in de Eeuwige Vreugde bij haar Heer.

Dank voor uw medeleven en gebed.

www.witezusters.nl

In liefdevolle herinnering aan

Attje Theresia Brattinga

Zuster Theresia

☆ Westhem, 26 september 1935
Professie, 15 augustus 1956 in Esch
† Boxtel, 18 november 2022

Lid van de Congregatie van Missiezusters
van Onze Lieve Vrouw van Afrika

Zuster Theresia, Attje, was heel trots op haar Friese achtergrond. Geboren in Westhem bij Blauwhuis, heeft zij tot aan haar overlijden, contact gehouden met de mensen aldaar. Ze komt uit een diep katholiek arbeidersgezin, haar vader was grondwerker en haar moeder huisvrouw. Ze had een broer en een zus, die intrad bij de Zrs van Amersfoort. In de 5e klas van de lagere school ontstond al het verlangen bij Attje om missionaris te worden, gegrepen als ze was door de verhalen over andere religieuzen die naar de missie trokken. Na de huishoudschool en haar coupeusediploma, kreeg ze een dienstje in het ziekenhuis in Sneek. Hier kwam ze in aanraking met de blauwe propagandaboekjes van de Witte Zusters. Ze wilde zo snel mogelijk intreden, maar moest wachten tot ze 18 jaar was. Eind december 1953 was het dan eindelijk zover en op 15 augustus 1956 deed ze haar Eerste Geloofte in Esch. Vorig jaar nog heeft ze haar 65-jarig Professiefest mogen vieren in het Wereldhuis.

In 1957 vertrok Theresia naar Baudouinville in de Congo, hier was een kweekschool met internaat en een ziekenhuis met melaatsenkamp. Ze ging kook- en naailes geven en werd actief in de jeugdbeweging. Veertien jaar lang heeft ze hier met veel plezier gewerkt, ondanks de angst voor oorlog en rebellenstrijd. In 1960 werd Zaïre de onafhankelijke Democratische Republiek Congo en dit zorgde voor veel onlusten. Er werden missionarissen vermoord en Theresia moest verschillende keren samen met haar medezusters en haar leerlingen vluchten. Ze zijn letterlijk ontsnapt aan de dood. In 1970 werden alle scholen genationaliseerd en stapte Theresia over naar het pastorale werk.

In Moba en Bukavu ging ze catechisten en hun vrouwen opleiden. Met een motorboot ging ze de dorpen langs aan het Tanganyika-meer. Ook bezocht ze gevangenen. Ondertussen was haar moeder in 1980 overleden. Na een retraite in België, werd Zuster Theresia benoemd voor Mingana, een afgelegen post in het oerwoud. Hier ging ze lesgeven aan de kweekschool en bekommerde ze zich om de analfabete moeders en de organisatie van kleine christelijke basisgemeenschappen.

In 1993 werd ze weer benoemd voor Bukavu, waar ze al eerder had gewerkt. Hier ging ze aan de slag als hoofd van de keuken en pastorale werkster in de parochie van Kadutu. Een jaar later begon de genocide in Rwanda, waardoor er tienduizenden vluchtelingen in Oost-Congo belandden. Zelfs in de kampen waren de vluchtelingen niet veilig voor moordpartijen, dus moesten ze weer op de vlucht. Ook in de gemeenschap van Theresia werden, met gevaar voor eigen leven, vluchtelingen opgevangen.